

~ Tarinoita ja seikkailuja merillä ~

~ * ~

Tuulentuiske – neliosainen juttusarja julkaistiin *Suomen Nuorisopurjehtijat ry:n* lehdessä *Raaka* vuosina 2016 – 2017. Nämä tarinat kertovat yhden merimiehen elämän intohimosta merta ja purjehtimista kohtaan, ja kokija itse on kirjoittanut tarinansa lehteen. Ensimmäinen osa julkaistiin 2016 kesäkuussa, kun tarinan kertoja vielä asui pienessä *Gust*-nimisessä purjeveneessään. Sitten seikkailija joutui myrskyyn, jossa vene tuhoutui, ja muutti lopulta talveksi uuteen veneeseen, teräsrunkoiseen s/y *Fareata*:an. Tuossa veneestä tuli hänelle koti sekä järjestämiensä elämys- ja koulutuspurjehdusten lippualus useiksi vuosiksi. Tarina *Gust*'ista jäi kuitenkin elämään hänen sieluunsa: se oli ollut portti maailmaan, jollaista hän ei ollut osannut kuvitella. Hurmioon, seikkailuun merille *yhä suurempaa merta varten*.

Rohkeus

Elämä on vaarallista. Sen perusluonne sanoo: et voi hallita mitään, etkä voi mitään omistaa. Kaikki voi olla mennyt hetkessä, eikä sitten ole jäljellä mitään. On oltava valmis kohtaamaan mitä tahansa, hetkenä minä hyvänsä.

Tiedätkö, mitä on hypätä tuntemattomuuteen, täysin, niin ettei itsestä jää mitään jäljelle? Jokainen voi kokea sen, mutta se on elettävä oman itsensä kautta. Voin kertoa ainoastaan omasta näkökulmastani: edes ikuisesti kestävä benji-hypyn huuma ei riitä. Elämä on niin totaallista ja alati muuttuvaa, elävää. Juuri se tekee elämästä kiehtovan.

Purjehtiessa on elettävä yhteen meren kanssa. Konkreettinen muutos on käynnissä joka hetki, sen takia ei voi hetkeksikään herpaantua läsnäolosta. On oltava hereillä selviytyäkseen. Ja kun antautuu elämälle, se tarkoittaa: ei ole hetkeäkään, joka ei sisältäisi tuhannen tuiskeen seikkailua. On yhdyttävä seikkailun sydämeen; minulle ei ole muuta tapaa elää. Vain myrskyissä voimme kasvaa; vain myrskyn sisimmästä voi löytää rauhan. Näin elämä näyttäytyy minulle – tiedän, että se ei ole kaikille samaa. Mutta siinä rauhassa lepää hiljaisuus. Syvä, tyynnyttävä hiljaisuus.

En tarkoita opettaa, vaan oppia. Todellisuudessa en tiedä mitään. On ylipäättään typerää sanoa näin, mutta en halua, että sanani ymmärrettäisiin väärin. Tarkoiton: sydämeni hehkuu ja sykkii täyttää voimaa – se energian lähde pursuaa iloa ja on elämälle täyttymys – mitään kaipaamatta. Miksi en kertoisi siitä? Kaikki on mahdollista, katsokaa itseänne.

Gust on tuulenpoikasen lapsi. Se on villi, nuori ja vapaa – yhtä siunattu kuin sielun sydämeni. Sen kanssa jokainen hetki on oppia. Sen elämä on vasta alussa – kerran se kuoli; kerran se hylättiin ja jätettiin eikä se enää päässyt meren syleilyyn. Seitsemän vuotta metsässä, vaikka ainoa paikka, jota varten se rakennettiin, oli meri... Seitsemän vuotta! Vain merellä sen sydän sykkii vapaana... aallonharjojen laella lintujen lailla. En voi puhua vapaudesta enempää, sillä se on elettävä.

Näin *Gust*:in ensikerran samana kesänä, kun kävin hakemassa hänet pois. Pieni purjevene lepäsi niillä sijoillaan, johon se oli ensikertaa nostettu maille juhlanan kastajaislaskunsa jälkeen. Muurahaiset, ampieiset ja toukat olivat vallanneet sen, vesi oli pilannut monta kohtaa... kansi oli harmaa sammaleesta. Sisätilat kuin teltassa, homeessa ja likaiset. Viisi ja puolimetriä pitkä. Masto puuttui. Nostoköli, mutta rakennelma kölin laskuun jäänyt kesken. Kansiluukku hajalla. *MiniTransat 5.5* valtameri yksinpurjehduksiin, itserakennettu puusta, päällystetty epoksilla. Rakentajalla, merikapteeni **Åke Gustaffsonilla** (www.gust.ax), ei ollut ollut yhden kauden

jälkeen enää aikaa purjehtia pienokaisella. Hän oli itse rakentanut veneen 2007 ranskalaisen arkkitehdin **J.M. Nalpowik**:n piirustusten mukaan, ja halusi nyt antaa veneen minulle. Sillä minä pitäisin veneestä huolta, kasvaisin ja oppisin sen kanssa. Tulisni elämään veneessä, meren äärellä; minulla ei ole muuta kotia. Tälläkin hetkellä tätä kirjoittaessani, minulla ole muuta asuntoa. Vene ja sen varusteet on kaikki omaisuuteni, joka minulla on.

Seikkailu, joka alkoi puolitoista vuotta sitten, on saanut aivan uudet mittasuhteet. Aion varustaa ja kunnostaa veneen Atlantille ja purjehtia jäätiköille. Se on haaveeni, mutta ei se ole tuolla jossain: kaiken, jossa ihminen voi kokea olevansa yhtä universumin kanssa ja toteuttavansa sielunsa täyttymystä, elän sen joka päivä. Mutta lähteäkseni merille tuon tuulenpoikasen kanssa joudun käymään läpi mittavan veneenrunkon kunnostustyön ja kustantamaan valtavat summat varusteita. Sitä varten tarvitsen teidän apuanne, rakkaat kanssapurjehtijat. Mutta en tullut tänne anelemaan almuja, sillä merten viima on opettanut minulle opetuksista kalseimman: ei mitään voi taivaalle rakentaa kuin lapsi leikissä kotiaan. Alone; I'm forever.

15.8.2015 kirjoitin Lokikirjaani: *everything I built cracked down*. Rakennelmani oli kestänyt myrskyn, mutta seuraavana aamuna kaikki oli hajalla. *The storm had put me into calmness fear I never felt before. And everything I built in the storm, survived the time of the terrify, but in the morning sun everything cracked down.*

I can never describe the amazed beautifulness that rests in the peace of men who live.

28.5.2016

Tältä Gust näytti ensikertaa sen nähdessäni – vailla mastoa, ötököiden valtaama.

Lopulta kunnostin veneen ja asuin siinä kesän vailla muuta kotia. Elämä *Gustin* on ollut sen aikaisen elämäni yksi parhoista ajoista. En pelännyt hypätä tuntemattomaan ja kohdata näitä seikkailuja.

Intohimo

Raa'an viime numerossa kerroin *Gustista*, tuulten tuiskeesta ja elämän tuntemattomasta myrskeestä kaiken tämän vaarallisuuden keskellä. Mitään emme voi tietää emmekä mitään itsellemme haalia; silti, voimme luoda muodoista veneen, neuloa kahisevat purjeet ja antautua elämän yhteen suurimmista hurmioista. Kaiken tämän saamme elää, vaikkei mikään käsissämme pysyisikään kun täältä lähdemme. Kun tuuli on lempeä ja vetää hiljalleen venettä eteenpäin, on maailma saanut täyttymyksensä.

Gust oli pieni, itserakennettu puupurjevene. Sen oli rakentanut vanha merenkulkija- ja merikapteeni ystäväni, eikä hänellä ollut veneelle enää käyttöä. Niinpä sain veneestä eräänä kesänä ystävän itselleni: puoliksi lahonneen veneenrungon, ilman mastoa saati purjeita, kunnostettavaksi täysin pitävään merikuntoon! Huh ha hei, siitähän se seikkailu ja kantapään kautta pitkä oppimäärän purjehduskoulu sitten alkoi!

Työtä oli jos yhdenlaista, ja vailla mitään kokemusta veneiden rakentamisesta, kunnostamisesta saati purjehtimisesta edessä olikin sellainen elämäntie, ettei tällaiseen olisi voinut kuin syvän intohimon kautta ryhtyä. Ja totta se onkin, että jollei sydämeni olisi veneessä ja merten äärellä asunut – tai paremminkin, jolleivat nuo ystäväni olisivat olleet sydämessäni rakkaus, tuskin olisin voinut sietää kaikkea sitä tuskaa ja kipua, jota projekti edetessään vaati. Mutta olinhan ihmeelliseen maailmaan tullut kokeilemaan, kokemaan ja täyttämään sieluni juuri niillä väreillä, joita *Gust* minulle kuvasti.

Onni kohdatessamme oli, etten täysin noviisi merenkulun suhteen sentään ollut. Olihan merenkulku jo aikaa ollut minulle ammatti, vaikka yhä kipparikoulun penkillä istuin. "*A boat – it's not just only about a keel, a deck and a hull – it's about freedom*" – näin tuntemattomaksi jääneen merirosvon sanoin kai voisin kuvata tunnelmaa, joka eloani ensikesänä *Gustin* kanssa täytti. Minulle oma vene tarkoitti paljon muuta, kuin vain mahdollisuutta purjehtia. Se oli mahdollisuus syöksyä meren syövereihin ja hukkua aaltojen harjoille; se oli mahdollisuus elää sielunsa täydellä voimalla.

Sinä päivänä, kun asetuin *Gustiin*, huomasin lopettaneeni unelmoinnin – itse *todellisuus* tuli elämäksi. Nyt, kolme vuotta tuon jälkeen, asiat ovat kiihtyneet niin kovaa vauhtia eteenpäin, että on vaikea tajuta miten kaikki sulautuu yhteen niin kauniiksi kokonaisuudeksi. Vaikka *Gustia* ei enää ole, olen kulkenut läpi suuremman seikkailun ja hurmion kuin osasin kuvitellakaan – mutta aivan kuin olisin vasta syntynyt, niin aluillaan kaikki vasta on.

26.5.2016 tapasin sattumalta erään runoilijan, joka kirjoitti sanelmistani runon. Runon aiheen tuli olla Muutos, ja vaikken sitä tajunnut, oli runo jo siitä syntynyt:

Muutos.

*Voiko sen muuttaa?
mä vaan hämmennyn
kun
muutos on käynnissä kokoajan,*

*elämä on muutos,
laajentunut niin laajalle
mun elämä on: pyörremyrsky, seikkailu,
ymmärryksen tie, se on kuolemista,
siinä menettää järjen ja tavallaan
tulee viisautta,
antaa elämän toteutua, liike
Sanotaan vaikka alku. Mun täytyy lähteä siitä mikä on nyt.
Siinä on kaks heijastumaa, mennyt ja tuleva
ja nyt mä rakennan purjevenettä.
Se on niin päräyttävää, ihan eksponentiaalinen juttu!
Jotenkin, meri on vienyt mut.
Se mun vene. Gust. Se on sen alkuperäinen nimi. Semmonen tuulensieppaaja, tai tuiske tai tuiverrus.
Jengi voi purjehtia sellasella Atlantin yli.*

Mä haluan sillä taivaaseen.

Runo kuvasi tunnelmaa, jossa silloin elin ja joka sisälläni vallitsi. Sanat olivat niin kauniit, että kirjoitin ne ylös Lokikirjani sivuille. Vaikka tuosta runoelman hetkestä ei ole kuin puoli vuotta aikaa, on kuin olisi elänyt tuhat elämää tässä välissä ja kulkenut miljoonan maailman kautta tähän kirjoituksen hetkeen: mutta yhä se sama elämän valloittamattomuus vallitsee minussa kuin silloinkin.

Vaikka kotini *Gust* on nyt mennyttä, sen tarinat ja toiveet säilyvät. Niitä voi lukea Lokikirjastani (linkki yllä, poistettu käytöstä) tai vilkuilla jatkotarinoita täältä *Raa'an* lehdistä. Aion selventää ainakin mm. miten voi kunnostaa ja elää veneessä ilman ainoatakaan muuta varallisuutta, ja miltä tuntuu hypätä uppoavasta kodistaan uuteen, entistä ehompaan – rautaiseen, sellaiseen, jolla voi purjehtia vaikka jäävuorille. *This time for real*. Gust opetti paljon, mutta ennen kaikkea se valmisti minulle sijan yhä suurempaa merta varten – sellaista, jolle halusin Gustinkin valmistaa. Mutta Gust lepää nyt merten syvissä kätköissä, aarteena. *She's a treasure boat now, in the bottom of the Sea*.

Eikä hämmästyttävintä ole se, että asuin veneessä vailla mitään muuta omaisuutta ja yhtä vähin varoin olin koko veneen kunnostanut. Toivon, että kuka tahansa Raa'an lukija tai kuka tahansa muukin voi hypätä yhtä syvään intohimoon, jollaiseen olen itse uskaltanut. Ei koska se tuntuu hyvältä, vaan koska se on *täyttymystä*. Se haastaa, sattuu ja opettaa niin tajuttomasti. Minulle kaikki tämä on rohkeutta, minulle ei ole muuta syytä elää.

20.11.2016

Kutsumus

"Te teette työtä pysyäkseenne samassa tahdissa kuin maa ja maan sielu. Sillä toimeton jää vieraaksi vuodenajoille ja joutuu syrjään elämän kulkueesta, joka etenee mahtavana ja ylpeän nöyränä kohti äärettömyyttä. Kun teette työtä, olette ikään kuin huilu, jonka sydämessä tuntien kuiskaukset muuttuvat säveliksi. Kuka teistä haluaisi olla ruohonkorsi, äänetön ja hiljainen, sillä aikaa kun kaikki mutta laulavat yhdessä? --"

Näin sanoo **Kahlil Gibran** kirjassaan *Profeetta* puhuessaan työstä. Tuo kirja oli minulle tuntematon kun tapasin *Gustin*, pienen purjeveeni joka valloitti sydämeni. Profeetan sanat ovat kuitenkin kauniit ja sointuvat hyvin siihen kokemukseen, jossa elin *Gustin* kanssa. Puhui Profeetta sitten uskosta, rakkaudesta, työnteosta taikka unelmista - kaikki oli minulle siunausta ja uurastaessani *Gustin* parissa en voinut kuin laulaa yhdessä elämän sykkeessä. Meri on minulle kutsumus, ja tuo puoliksi laho, hylätty pieni vene oli silta meren äärettömyyteen.

Seilasin yön pimeydessä, seisoin *Gustin* kannella tähtien taivaalla ja maailma oli kanssani. Vaikka olin usein yksin, en ollut koskaan yksinäinen. Koko asia ei ollut olevaisuudessa; meri täytti sydämeni ja kuljin minne tuuli minua kutsui leikkimään. Tähtien toiveet olivat raja äärettömyyden takana, vaikka en ollut kuin vasta leikki-iässä purjehduksen taitoon. Silti, rauha oli sydämessäni, enkä pelännyt mennä minnekään. Meri kutsui minua vahvemmin joka päivä.

Kutsumus antoi siivet, jotka kantoivat läpi myös niiden aikojen, kun ymmärtämättömyys, oppi tai tieto eivät kannattaneet. Totaalinen elämä ei ole helppoa: siinä joutuu kohtaamaan itse kokonaisuuden; itsensä kokonaisena. Ja siihen sisältyy, yhtä lailla kuin tuisketta ja tuulta, seikkailuja ja intohimoa, myös työntekoa, uurastusta ja yön kylmeimpänä hetkiä juuri ennen auringonnousun kajoa.

Mutta kun voi noina pimeimpinäkin hetkinä nähdä auringon nousevan autuudestaan; silloin ei kirkkaus sisällämme tyyny kai lainkaan. Vaikka samat tähdet odottaisivat meitä horisontissa; heille, jotka vaeltavat pimeydessä, ei aurinko ole noussut silloinkaan, kun se jo kirkkaudessaan vaeltaa kohti laskuaan.

Kutsumus vie meidät itsestään sinne, minne sielumme on tarkoitettu asettamaan ja täyttymään. Ei ole väliä uskommeiko siihen vai emme - jos voimme kosketuksissa itseemme päästä selville elämän saloista, eikö elämä itsessään vie meidät asioihin, joista nautimme ja jotka tuottavat meille iloa?

Ja jos voimme itse juoda ilon lähteestä, emmekö auttaisi myös muita heidän omalle lähteelleen? Sillä mitä heidän ilonsa on muuta, kuin meille itsellemme lisää iloisuutta?

Maailma on täynnä materialista vaurautta, teknologiaa ja tietoa. Ihmisen ei tarvitse tuottaa sitä enempää; sen sijaan meidän on opittava jakamaan ja antautumaan elämän tuiskeelle kehittyäksemme. Yhteiskunta pohjautuu mieleen, joka kivikautinen - kirjaimellisesti. Maailma on muuttunut niin nopeasti ympärillämme, olemme kehittyneet niin nopeasti hallitsemaan tietoa ja siihen liittyvää taitoa... oivalluksemme elämästä on jäänyt liian kauas muusta kehityksestä.

Se mihin elämä johdattaa itsensä ei aina ole helppoa, sillä tie voi olla tukossa niin monista kohtaa. Mutta mitä muuta voimme kuin kerätä kaikkeutemme ja ryhtyä vaeltamaan kutsumuksen polulla? Miksi jäisimme rannalle, kun koko valtava meri odottaa meitä, ellei ranta ja sen kivinen maa ole syntynyt juuri kodiksemme ja meri meille ihailtavaksi ainoastaan sieltä, missä se huuhtoo hiekalla varpaitamme?

Niille, jotka seuraavat kutsumustaan, elämä on iloisuutta ja työ rakkautta. Ja niille, jotka eivät tunne kutsumustaan, elämä tosiaan voi olla pimeyttä. *"Ja kutsumus on sokea, ellei ole tietoa. Ja kaikki tieto on turhaa, ellei ole työntekoa. Ja kaikki työ on turhaa, ellei ole rakkautta."* (Kibran)

Minulle meri on elämän kokoinen kutsumus. Vaikka *Gust*, entinen purjeveneeni ja kotini, on tuhoutunut, aallot ovat yhtä selkeitä kuin ennenkin - jokainen soluni huutaa kohti tuntemattomuutta. Ehkä vähän laajemmin, kokonaisvaltaisemmin, isompaan unelmaan, isommalla veneellä, jakaen, antaen, nauttien. Elämä on minulle kuin ruusun tanssia - ottakaa tanssin kutsu vastaan! Myös silloin, kun se haastaa itsenne epämiellyttävälle ja väsyttävälle rajoille - kutsumus on haaste läpi tiheikköjen, kohti avaruutta.

Kesän juhlan aikaan, kuun päivänä juhannuksen jälkeen kirjoitin runon lokikirjani sivuille. Olin nostanut veneeni *Gustin* rantakallioille ylös korjatakseen vuotavan keulan, josta oli lohjennut merenkäynnissä vanha paikka. Vietin sen viikon yksin autiolla saarella revenneissä työhouduissa auringon paahtaessa helteessä. Vain hetkeä aiemmin saari oli ollut täynnä keskikesän juhlijoita; ihmisten hehkuvaa lämpöä.

Silloin kirjoitin:

Broken Jeans
Monday, 27th of June, 2016

*Here I am
in the heaven again, wherever I wanted to be
in a desert island, like shipwrecked.
Waves swelling & swinging the boat.
I'm in my little cabin, inside safe; outside I see the morning mist.
I wake and work, hands full of job to repair this boat.
Then I pray; I've come here to die in my soul.
The spirit I feel is everywhere -
with this rocks & the sea around*

~*~

18.1.2017

Unelmat

Unelmat ovat teille kutsu elämään, sen kuohuille vesille ja tyrskyille. Se on tie kohti itseänne; haaveilu on oppia tunteaksenne sisimpänne. Kulkekaa unelmien suuntaan, mutta vaikeivät ne nousisikaan aamunsaaton kajossa, älkää silti lannistuko - sillä aivan kuten aurinko vuoroin loistaa etelään ja jättää pohjoisen kylmäksi ja pimeäksi, samoin tulee aika, kun teidän unelmanne ovat kohdallanne.

Minä varoitan teitä: Olkaa silloin hereillä, sillä unelmilla voi lentää sokeanakin. Vain niiden läpi eläminen vie hiljaisuuteen - silloin ei unelmia enää tarvita. Ne ovat saaneet täyttymyksensä.

Mutta jos jäätte kiinni unelmien kaipuuseen, eivät silloin unelmatkaan saata teitä rauhaan. Iänikuinen kaipuu elämään alati vaanii teitä.

Se taisi olla vuonna 2014 kun näin *Gustin* ensimmäisen kerran. Tuo pieni, muurahaisten valtaama vene... Vihreä runko oli päällystetty epoksi-hartsilla, eräänlaisella lasikuidulla, mutta sisin oli kevyttä vaneria. Muoto mukaili ranskalaisen kynän jälkeä *Mini Transat 5.5*:ttä. Venemalli suunniteltiin alun perin yksinpurjehduskisaan Atlantin yli (pituus alle 6 m) ja niissä oli purjepinta-alaa parhaimmillaan saman verran kuin kymmenen kertaa raskaimmissa valtamerialuksissa.

Kuvittelin, että voisin kunnostaa *Gustin* ja lähteä sillä maailman ympärille. Enhän tajunnut, ettei se kuvitelma ollut tuolle veneelle kovinkaan mahdollista: *Gust* oli rakennettu kevyeksi pikaveneeksi lähivesille (paino alle 700kg, josta bulb-nostoköliä yli puolet). Sen runko oli seitsemän vuoden maassa makaamisen jälkeen hyvin huonossa kunnossa eikä se alun alkaenkaan ollut tehty kovin kestäväksi. Näin pieni vene voisi olla tuskallista varustella pidempiä matkoja varten: sisällä ei mahtunut edes istumaan suorassa.

Asuin kaikkine tavaroineni siinä veneessä yhden kesän. Minulla ei ollut muuta kotia, *Gust* oli vienyt minut oppimaan merestä jo ensitapaamisesta lähtien. Tämä vene, jota niin kovasti rakastin, avasi minulle näkymän aaltoihin, joista en ollut osannut edes unelmoida. Olen sanonut nämä sanat ennenkin täällä Raa'an sivuilla: yhtäkkiä elämästäni tuli niin totta, ettei sitä oikein

tajunnut. Unelmat lakkasivat olemasta. Hiljaisuus vei kaiken - läsnäolo siihen, mitä oli. Minulle se merkitsi merta, purjeita ja veneessä asumista.

En tiedä, osaanko tai voinko kertoa siitä ajasta Gustin kanssa sen enempää. Tai totta puhuen, tarinoita olisi varmasti yhden jos toisenkin kirjan verran! Gust oli minulle unelmien täyttymystä - se oli kaikkea, mistä olin puhunut; kaikkea, mitä halusin kokea ja kokeilla; se oli jotakin, jota en olisi osannut edes kuvitella. Se oli matka intohimoon, inspiraatioon, syvään tuntemattomuuteen ja oppimiseen. Ei siinä jää varaa kuvitella enää mitään.

“Sitten, kun mulla on vene ja purjeet...”, sanoin monesti nuorempana. En silloin tiennyt noiden ajatusten konkretiasta yhtään mitään.

Puoli vuotta sitten, 2016 kesän lopussa ajoin Gustin syysmyrskyssä rantakallioihin. Mukana oli yksi gast, mutta onneksi meille ei käynyt kuinkaan ja päästiin lopulta siltä saareltakin pois. Gustikaan vauriot eivät olleet niin kovin isoja, vaikka ammattityötä, verstaan ja rahaa se olisi vaatinut. Minähän elin tuona aikana täysin ilman rahaa. Koitin pelastaa tuon rikkoutuneen purjeveneeseen, jonka mastonkin olin siihen itse jostain väsännyt, yritin hinata sen telakalle onnettomuuden jälkeen, mutta aina ei ajatukset luo yhtä tyyniä tuulia tapahtumille. *Gust* jätti jälkeensä aarteen, tarinan yhden kauneimmista elämistä, joita olen elänyt. Vaikka en tiedä miltä tuo elämä ulospäin näyttää.

~*~

Kaikki on mahdollista, kun etsii itse omat rajansa. En pelännyt myrskyjä tai aaltoja. Sanoin niille: tänne olen teitä tullut katsomaan. Enkä pelännyt sittenkään, kun ne veivät kotini. Silloin sanoin: olen tänne tullut teitä tutkimaan ja kanssanne seikkailemaan - nyt olette näyttäneet minulle mahtinne! Voitte viedä kaiken, mitä minulla näyttää olevan, mutta ette sittenkään sitä, mitä minulla on. Voitte tehdä elämästäni hankalaa, mutta ette sittenkään voi estää minua kulkemasta niiden haasteiden läpi. Kiitos olkoon kanssanne ja jokaisella, joka on tullut luoksenne.

Haaveilin haaksirikosta ja melkein kuvittelin sellaisen kokeneenikin, mutta nyt vasta tiedän, miltä tuntuu menettää koti niin sydäntä sykkivällä tavalla. Siinä elämä itkee ihan tosi paljon.

Rakkaat kanssapurjehtijat, vaikka oma tieni on tällainen, sen ei tarvitse olla sellainen teille. Sillä teillä on oma kauneutenne, aivan kuten minulla on kauneuteni ja elämäni merten rakkaudessa.

Aivan kuten meren haasteet, samoin yhteiskunnan virallisuus voi johdattaa meitä joskus toiselle tielle kuin ensin luulimme mahdolliseksi. Silti sisin inspiraatio löytää kyllä mahdollisuuden, kun

antaa sen etsiä; vaikka usein juurikin ne asiat, jotka eniten meille merkitsevät ja joista eniten nautimme, ovat kaikista haastavimpia toteuttaa. Eikä maailma ole välttämättä sellainen, jollaisena itse sen näemme. Unelmat lakkaavat, kun lakkaamme elämästä mielikuvien ja toiveiden maailmassa. Niin käy esimerkiksi silloin, kun itse todellisuudesta tulee parempaa kuin ajatusten luomista haaveista. Ja jos voi kohdata todellisuuden näin valveilla, vain silloin voi päästä selville elämän sisimmästä mysteeristä. Vaikka se edelleenkin jää kysymysten kysymykseksi, jonka ruutuja kaavoihin ei voi täyttää.

Oma realiteettimme ei aina ole yhtenevä sen kanssa, mitä muut ihmiset kokevat. Eikä sen tarvitsekaan olla - miksi pitäisi? Sinulla on oma todellisuutesi, elä se, elä siitä käsin ja hyväksy se sellaisenaan. Jaa siitä minkä pystyt, ole yhteydessä toisiin ihmisiin ja luontoon - enkä tarkoita, että tuota yhteyttä pitäisi sanallistaa. Se on koettava sisimmässään.

Minä haluan purjehtia - haluan kulkea merillä, elää sen aalloissa. Koska itse koen siellä suuria, ja maailma on minulle siihen mahdollisuuden antanut, haluan jakaa sitä mitä itselläni on. Vaikken voikaan toteuttaa haaveitani vielä niin kuin ehkä jonain päivänä on mahdollista, voin elää haaveita jo nyt todellisiksi. Kyse on elämisestä elämän askelissa - kasvussa, olemisessa, oppimisessa. Miksi pitäisi tavoitella mitään muuta kuin mitä on? Loppujen lopuksi elämä menee eteenpäin sen omalla syklillään, kuin vuorovesi. Anna sen nousta ja laskeutua ja kun hyvä sää on, surffaile aaltojen harjoilla. Anna elämän leikkiä kanssasi, se on sen luonne.

Merillä voi surffailla - kirjaimellisesti - kai yötä päivää, koko luksushotelli mukana. Taivaanrannan surffarit. Antakaa unelmien ja haaveiden olla teille tie kuljettavaksi loppuun saakka.

Tämä oli viimeinen osa *Tuulentuiske* -juttusarjaani, jonka aikoinaan itselleni ja Snupulle lupasin kirjoittaa. En tiedä jatkuuko tarina näillä sivuilla enää, ja jos jatkuu, miten ja missä muodossa. Kiitos lukijoille, ystäville, tukijoille ja tovereille.

Sydän täynnä tähtiä,

16.4.2017

Ps. Kaikesta oppineena järjestän elämys- ja koulutuspurjehduksia nykyisellä veneelläni sy *Fareatalla*. Ota selvää mahdollisuuksista tulla mukaan: www.artsailtraining.org

Sailing... every day is a flip coin

Art Sail Training.org

#Fareata

#TaivaanrannanSurffarit

~ * ~